

BIBELSK

TRO

6

/2015

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

24. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Jesus kom for å gjøre Guds vilje
- Hvor er denne jødenes konge?
- Noen jødiske elementer i "juletekstene"

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Jesus kom for å gjøre Guds vilje

Leder. Av *Olav Hermod Kydland* 4

Hjørnesteinen

Andakt. Av *Hans Erik Nissen* 8

Rom for Jesus, ærens konge!

Sang. Av *Gunnar Holth* 6

Hvor er denne jødernes konge?

Bibelforum. Av *Kjell Dahlene* 8

Han skal kalles den Høyestes Sønn

Bokklipp. Av *Ludvig Hope* 10

Hellig liv og åndelig visjon (Luk 2,25-38)

Fra bibelhistorien. Av *Axel Remme* 11

Julekvelds-kvad

Dikt. Av *Axel Remme* 13

Jesus, livets kilde

Bokklipp. Av *Øivind Andersen* 14

Gleden som ventet ham

Trosblikk. Av *Eivind Ydstebø* 14

Bautasteinen har kommet på plass

Skjæveland Misjonshus. Av *Olav Hermod Kydland* 15

Skriftene vitner om Jesus

Bladklipp. Av *Jan Bygstad* 16

Kyrkjemedlemskap og forkynning

Bladklipp. Av *Johannes Kleppa* 19

Sigmund Voll til minne

Minneord. Av *Olav Hermod Kydland* 20

Noen jødiske elementer i "juletekstene"

Vår jødiske arv. Av *Jon Olav Østhus* 21

En forkynnelse som fører til frelse

Guds ord og løfter. Av *Egon Kattner* 28

*For denne natt ein frelsar stor
vart fødd, og englar kvad,
Mens verda sov, dei song Guds lov,
og himmelen var glad.
Å, morgenstjerner alle,
Forkynn at han er fødd!
Du stjerne-kor, pris kongen stor!
Og fred på jorda mødd!*

(Phillips Brooks 1868. Trygve Bjerkrheim 1951. Nr 648 v. 2 i Sangboken)

Jesus kom for å gjøre Guds vilje

AV OLAV HERMOD KYDLAND

”Derfor sier han når han trer inn i verden: Offer og gave ville du ikke ha, men et legeme dannet du for meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. Da sa jeg: Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud.” (Heb 10,5-7)

Disse ord fra Hebreerbrevet kan vi også kalle et juleevangelium. De er et sitat fra Salme 40,7-9 som i sin tid fikk sin oppfyllelse i Jesu komme. Det tales om han som Gud hadde lovet i hellige Skrifter, å sende til jord for å frelse verden. Om denne frelse var det også profetene gransket og ransaket. De profeterte om den nåde menneskene skulle få *”idet de gransket hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, viste fram til når han forut vitnet om Kristi lidelser og herligheten deretter.”* (1 Pet 1,11)

I bokrullen er det skrevet om han

I bokrullen, Det gamle testamente (GT), er det skrevet om han som skulle komme for gjøre Guds vilje. GT (bokrullen) er en frelseshistorie hvor det er skrevet om Messias.

Allerede på syndefallets dag lovet Gud å sende en frelser. Gud sa til slangen: *”Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.”* (1 M 3,15) Dette ordet viser fram til Jesu seier på Golgata da han seiret over djevelen og hans åndehær.

I møte med Emmaus-vandrerne forteller evangelisten Lukas: *”Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som var skrevet om ham.”* (Luk 24,27)

Av alle steder hvor det står om han som skulle komme, vil vi bare nevne noen. I 1 M 12,3 taler Gud til Abraham og sier: *”Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.”* Apg 3,26 sier at det var til jødefolket Gud først sendte sin tjener, men da de avviste evangeliet så vendte

apostlene seg til hedningene. *”For dette er Herrens bud til oss: Jeg har satt deg til et lys for hedningene, for at du skal være til frelse like til jordens ender.”* (Apg 13,47; se Jes 42,6-7!)

Gud talte til Moses om at han ville oppreise en profet og sa: *”En profet vil jeg oppreise for dem av deres brødre, likesom deg. Jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg byder ham.”* (5 M 18,18)

Profeten Jesaja taler om at en jomfru skal bli med barn og føde en sønn og gi han navnet Immanuel (Gud med oss) (Jes 7,14). Denne sønnen som er gitt, har herredømmet på sin skulder. Han skal kalles: *”Under, rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste.”* (Jes 9,6)

I Jes 53 hører vi om Messias som skulle skyte opp som et rotskudd av tørr jord. Han skulle bli såret og knust for våre misgjerninger. Straffen skulle bli lagt på ham for at vi skulle ha fred og få legedom ved hans sår.

Gud utsendte sin Sønn i tidens fylde

I Gal 4,4 får vi høre at Gud utsendte sin Sønn i tidens fylde. Han ble født av en kvinne, født under loven. Gud dannet med andre ord et legeme for sin Sønn. Før hadde han ikke hatt noe legeme, men nå fikk han det ved å bli født av jomfru Maria. Den Hellige Ånd kom over henne slik at hun ble med barn. Men da barnet var unnfanget av Den Hellige Ånd, var Jesus uten synd.

Apostelen Johannes sier det slik om Jesu komme: *”Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.”* (Joh 1,14) Sønnen kalles her Ordet, og Ordet ble kjød. Det vil si han ble et virkelig menneske, ikke noe skinnmenneske, men et menneske med kjøtt og blod. Det var dette legemet Gud Fader dannet for sin Sønn. - Jesus Kristus er sann Gud og sant menneske

som Gud sendte til verden for å frelse den enkelte.

Jesus er sann Gud og sant menneske

Skriften vitner på flere steder at Jesus er Gud. For eksempel: Han er Guds Sønn (Mat 26,63-64), Guds enbårne sønn (Joh 1,14,18; 3,18), veldig Gud (Jes 9,6), evig Gud og skaper (Sal 102,24-28, sml. Heb 1,8,10-12), allmektig (Fil 3,21; Åp 1,8), kongenes konge (Åp 1,5), ett med Faderen (Joh 10,30,38; 12,45; 14,7-10; 17,10) og herlighetens Herre (1 Kor 2,8; Jak 2,1). Hvorfor måtte Jesus være sann Gud? Pontoppidan sier (406): "For at hans død og offerblod kunne ha en uendelig forsoningskraft."

Jesus var også sant menneske. Skriften sier at han ble unnfanget (Mat 1,18; Luk 1,31), født (Mat 1,16,25; 2,2; Luk 2,7,11), fikk del i vårt kjød og blod (Joh 1,14; Heb 2,14), han gråt (Luk 19,41; Joh 11,35), ble sulten (Mat 4,2; 21,18), han ble tørst (Joh 4,7; 19,28), han trengte søvn (Mat 8,24; Mark 4,38), han døde (Joh 19,30), men han oppsto igjen fra de døde (Apg 3,15; 2 Tim 2,8).

Hvorfor måtte Guds Sønn bli sant menneske? Pontoppidan sier (405): "For at han kunne kjenne dødens bitterhet for oss mennesker og i vår dødelige natur."

Offer og gave ville ikke Gud ha, men Jesus kom for å gjøre Guds vilje. Jesus bar fram det fullkomne offer og døde en stedfortredende død. Han "bar våre synder på sitt legeme opp på treet" (1 Pet 2,24) og forløste oss fra syndens straff, døden og satans makt ved at Gud fordømte synden i kjødet. (Rom 8,3) Han som var ren og hellig og uten synd, ble gjort til synd for oss, "for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud." (2 Kor 5,21)

Derfor sier Jesus i Joh 6,40: "For dette er min fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag."

Derfor skal vi også denne jul minnes at Jesus kom til jord for å frelse syndere. De troende i den gamle pakt trodde på løftene i GT om Messias som skulle komme, men de fikk ikke oppleve det i sitt jordiske liv. Likevel ble de også frelst ved Jesu offerdød på korset, og vi skal en dag få være sammen med dem i det himmelske paradisi hvor alt er fullkomment, takket være Lammet som døde for oss, oppsto og sitter ved Guds høyre hånd. Han vil også oppreise enhver, som tror evangeliet, på den siste dag og gi dem et evig liv. □

Hjørnesteinen

AV HANS ERIK NISSEN

"Han er den steinen som ble forkastet av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein." (Apg 4,11)

Hjørnesteinen er den steinen som ble lagt først. Det er den steinen som de andre steinene blir lagt etter. I hvert menneskeliv er Jesus hjørnesteinen. Det er ikke din oppgave å lede Jesus inn slik at alt blir bestemt ut fra ham. Det har Gud allerede gjort, og det gjelder uansett hvilket forhold man har til Jesus. Han har lagt

den første og avgjørende steinen. For de troende er han en dyrebar stein, men for de vantro er han anstøtssteinen, en stein til å snuble på.

Mange kristnes ulykke ligger i forholdet til hjørnesteinen. Den ble utgangspunktet for dem, men etter hvert ble oppmerksomheten snudd mot alle de andre steinene som livet deres består av. For mange av dem syntes ikke å få lagt steinene riktig. Derfor forsvant gleden og frimodigheten.

Kanskje du trenger å vende tilbake til hjørnesteinen?

Før noe menneske tenkte på deg, gjorde Gud det. Han utvalgte deg i Kristus. Det er velsignet å se på Jesus på samme måte som på Gud. For deg er steinen utvalgt og kostbar. Og synet av den skaper en dyp og varig glede i hjertet. Ingen fryd er som frelsesfryden. Når hjertet er fylt av den, kjenner man trang til å gå Herrens ærende.

Alle andre steiner kan forandre retning, men det kan hjørnesteinen ikke. Derfor er det så viktig for oss at vi ikke mister synet på hjørnesteinen.

Hvor mye vi enn mislykkes i våre liv som Guds barn, så er det likevel en stein som ligger helt riktig. Den steinen har Gud lagt, og den skal du ikke prøve å rette på. Gud har lagt Jesus inn i ditt liv for at Jesus skal være ditt alt. Det er ikke slik at din kristendom og Jesus skal være ditt alt. Det er Jesus alene som skal være det. Din tro skal ikke rette seg mot noe av ditt eget.

Snu deg mot grunnvollen! Mye vakler, men den holder. Det står Gud inne for. Det er hjørnesteinen alene som frelser.

(Oversatt fra dansk) □

Rom for Jesus, ærens konge!

AV GUNNAR HOLTH

I fjorårets nummer 6 av Bibelsk Tro ble vekkelssangen "En hjemløs Konge" omtalt og sitert.

I dette nummeret tar vi med en annen vekkelssang.

Også denne følger opp samme kallet: Lukk opp for Jesus! Måtte dette kallet også lyde klart denne julen.

Sangen er skrevet av Daniel Webster Whittle (1840-1901).

Melodien er av C. C. Williams, amerikansk notestikker (et utdødd yrke) og komponist.

Whittle var yrkesoffiser. Under et hardt slag i borgerkrigen, mistet han den høyre armen og ble tatt til fange.

I denne perioden skjedde det som her siteres etter David J. Beattie, hentet fra boken "Med takt og tone", av Haakon Dahlstrøm:

"Som rekonvalesent ville Whittle gjerne ha noe å lese, og da han kjente etter i ranselen sin, fant han et lite Nytestamente som moren hadde lagt der da han dro av sted. For første gang åpnet han det. Han leste fra perm til perm. Til sin forundring fant han de forskjellige delene høyst interessante, og han kunne forstå det glade budskap på en måte han aldri før hadde gjort det. Han forsto Paulus' framstilling av sannheten i

Romberbrevet. Det sto tydelig for ham at Gud ga Jesus, sin Sønn, som vår stedfortreder, og at hver den som ville bekjenne sine synder og ta imot Jesus, ville bli frelst.

Mens han hadde dette i tankene uten å ha bestemt seg for å bli en kristen, ble han en natt vekket av nattevakten, som sa: "Det er en gutt i den andre enden av salen som holder på å dø. Han har tryglet meg om å be for ham, men jeg er en syndig mann og kan ikke." "Men jeg kan heller ikke be," sa Whittle.

"Jeg har aldri i mitt liv bedt en bønn, og jeg er like syndig som du". "Kan du ikke be?" spurte nattevakten. "Jeg trodde at du kunne, for jeg har sett deg lese i Nytestamentet, og jeg tenkte at du var en bedemann. Jeg kan ikke gå alene ned til ham igjen. Kan du ikke i det minste stå opp og gå ned og hilse på gutten?" Whittle, som ble rørt over oppfordringen, sto opp av senga og fulgte nattevakten ned til det motsatte hjørnet av sykesalen. Der lå en lyslugget gutt på 17 år i dødsangst. Hele ansiktet røpet intens angst da han ropte: "Å, be for meg! Be for meg! Jeg var en snill gutt hjemme i Maine, der jeg gikk på søndagsskolen. Men da jeg ble soldat, lærte jeg det som var ondt. Nå skal jeg dø, og jeg er ikke

rede til det. Å, be Jesus om å frelse meg!”

“Jeg falt på kne,” sa major Whittle, da han fortalte historien. “Jeg tok guttens hånd i min, idet jeg ba Gud for Jesu skyld å tilgi *meg* mine synder. Jeg tror at der og da tilga Gud meg, og jeg ble hans barn.

Så ba jeg inntrengende for gutten. Han ble rolig og trykket hånden min, mens jeg minnet Gud om løftene.

Da jeg reiste meg fra bønner, var han død. Det hvilte fred over hans ansikt, og jeg kan ikke tro annet enn at Gud, som brukte *ham* til å føre

meg til Frelseren, brukte *meg* til å feste oppmerksomheten hans på Jesus Kristus og føre ham til tro på Jesu dyre blod. Jeg håper jeg skal møte gutten igjen i himmelen.”

Whittle ble en velkjent og produktiv forfatter av evangeliske sanger. Han var en god venn av den betydelige sangevangelisten, musikeren og sangforfatteren Philip P. Bliss.

Måtte denne Whittle-sangen vekke oss: Nå han kaller deg igjen... og han ber: Lukk opp for meg! □

Har du intet rom for Jesus, han som gav sitt liv for deg?
Hør, han banker på ditt hjerte, og han ber: Lukk opp for meg!

Kor: Rom for Jesus, ærens konge! Å, lukk opp og slipp ham inn!
Salighet han med seg bringer, all hans herlighet blir din.

Rom for lysten, rom for verden. Rom for syndig tidsfordriv
- bare ikke rom for Jesus, han som gav for deg sitt liv!

Har du ingen tid for Jesus? Nå han kaller deg igjen.
Husk, i dag er nådetiden - du må ei forspille den!

Gi din tid, ditt alt til Jesus, før Guds nådes dag er endt!
Snart blir hjertet kaldt og stille, - da er det for sent - for sent!

NY CD!

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

Kr 190,-

Hvor er denne jødernes konge?

AV KJELL DAHLENE

”De sa: Hvor er den jødernes konge som er født nå? For vi så hans stjerne i Østen, og er kommet for å tilbe ham”. (Mat 2,2)

Stor undring

Spørsmålet som de vise menn fra Østen bar fram i kongepalasset til kong Herodes i Jerusalem, vakte undring og ikke lite forvirring. En konge var født! Ikke et spørsmål om, men hvor? I slottet var det ikke skjedd noen barnefødsel og derfor representerte spørsmålet en stor trussel.

Undringen var stor også hos de skriftlærde da de fikk spørsmålet fra Herodes. De kunne si hvor den lovede Messias skulle bli født, men kjente ingen konge. De ventet ham ikke! Dessuten manglet det ikke på misforståtte og mislykkede messianske hendelser. Spørsmålet fikk dem ikke til å handle. Kan hende ristet de på hode over nok en merkelig påstand.

Undringen var stor også hos vismennene. De hadde ventet en annen innstilling og forventning hos jødene i Jerusalem. De skulle ha kjent Guds klokke og sett etter tegnene, men den åndelige søvnen var dyp.

Disse vismennene fra Østen visste det ingen andre visste. De søkte Gud og hans løfter og derfor kunne Gud åpenbare seg for dem.

Bare de som lever i forventning, vender seg mot det profetiske ord og som ber om Guds åpenbaring, er i stand til å kjenne tiden, og tolke den rett. Gud ser til dem som søker ham.

De gir til kjenne en visshet som er overbevisende. Løftet Gud hadde gitt, var gått i oppfyllelse. Ut fra det handlet de.

Hvem var disse vismennene?

Det står ingen ting om hvem de var, bare hvor de kom fra. I grunnteksten står det ”magoi” og hentyder på mennesker som var kjent med det hemmelighetsfulle. Vismenn er derfor en god

oversettelse. Denne ”vitenskap” hadde stor utbredelse i Babylon. Profeten Daniel ble satt over alle vismennene i Babylon. (Dan 2,48). Daniel var en profet som Herren ga innsyn i det som skulle skje i framtiden. Her kan vi kanskje finne sporene som leder til den overbevisning vismennene gir uttrykk for.

Det er vanlig å se på disse vismennene som hedninger fordi de spør etter ”jødernes konge”. Dermed representerer de et innslag fra hedningefolkene allerede ved Jesu fødsel. Det er et fint poeng. Flere bibeltolkere legger vekt på det. Men jeg er ikke sikker på at det nødvendigvis må være slik. Nehemja spør etter jødene i Jerusalem, men det distanserer ham ikke fra å være jøde selv. (Neh 1,2)

Personlig synes jeg mye tyder på at de var jøder. Storparten av jødene som ble ført bort til Babylon, ble tilbake i dette landet. Gruppene som fulgte Serubabel, Esra og Nehemja utgjorde ikke flertallet. I Babel hadde jødene hatt profeter som virket, Daniel og Esekial, og Guds ord var ikke ukjent. Daniel kjente boken til Jeremia og profetien om hvor lenge fangenskapet skulle vare.

Men her må vi si at vi ikke kjenner alle omstendighetene.

Jødernes konge

Vi merker oss at de ikke spør etter Israels, men jødernes konge. I Israels første tid og framover var Israels barn den vanlige betegnelsen. Men når det nærmer seg tiden for bortføringen til Babel, dukker jøde og jødisk opp.

Under den assyriske beleiringen av Jerusalem står det at Rabsjake ropte til folket i Jerusalem på det jødiske språket. Det var for at hele folket skulle bli motløse. (2 Kong 18,28). Profeten Jeremia taler om alle jødene i Egypt.

Men mest av alt kommer jødene i fokus i Esters bok.

Her omtales sammensvergelsen som Haman satt i gang for å utrydde jødene. (Est 3,13). Ester og Mordekai ble folkets redningsmenn. (Est 4,7; 4,14). Det som hendte i denne forbindelse satte jødene på dagsorden i det persiske riket.

Men så kom befrielsen og de kunne vende tilbake til landet sitt, Israels land.

Det er stor sannsynlighet for at vismennene kom fra landet som ville utrydde jødene, men som Israels Gud hadde vernet om. Og de hadde fått en åpenbaring om dette.

Jødernes konge

Israels Gud ville være konge for sitt folk, men folket fikk presset i gjennom at de også ville ha en jordisk konge. Denne kongen skulle representere deres himmelske konge som er Herren selv. Gud er Israels konge.

"For Herren, Den Høyeste, er forferdelig, en stor konge over all jorden". (Sal 47,3)

"For Gud er all jordens konge, syng en sang med visdom! Gud er konge over folkene, Gud har satt seg på sin hellige trone". (Sal 47,8-9). (Se Sal 24,7-10; 44,5; 89,19; 146,10!)

Gjennom profetier lovt også Gud Israel en konge. Jakob talte om dette på sitt dødsleie og profeterer.

"Kongespir skal ikke vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans føtter, inntil fredsfyrsten kommer og folkene blir ham lydige." (1 M 49,10)

David ble Israels store konge og forbilde på ham som skulle bli deres evige konge, Jesus Kristus.

"Min tjener David skal være konge over dem, og én hyrde skal det være for dem alle. Mine lover skal de følge, og mine bud skal de holde og leve etter dem". (Esek 37,24; Sal 18,51)

Kunngjøringen om at Jesus var konge, lød ikke bare fra vismennenes munn. Engelen Gabriel hadde allerede talt klart om det i sin kunngjøring til Maria.

"og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme". (Luk 1,33)

Fra vismennenes spørsmål går det en klar linje til det neste vitnesbyrd om jødernes konge som

Skriften gir. Under forhøret hos Pontius Pilatus spør han Jesus like ut: *"Er du jødernes konge?"* Det er vel fordi det ble brukt i anklagene mot ham. (Mat 27,11) Pilatus syntes å ha kommet tilbake til denne sannhet flere ganger. Jesus bekreftet det, men samtidig understreket han at riket hans ikke var av denne verden. (Joh 18,36)

Og nettopp ved dette oppfylte han engelens ord til Josef: *"Han skal frelse sitt folk fra deres synder". (Mat 1,21)* Jødernes konge frelste oss ved sin avmakt. Ved å dø på et kors under merket *"jødernes konge"* ofret han seg selv for all vår skyld, beseiret døden og djevelens makt og fridde oss fra syndens herredømme.

Jødernes konge sto sentralt i hele rettergangen mot Jesus. Soldatene hånte og spottet ham og holder ap med ham som jødernes konge. De kronet ham med en tornekrone og nedverdiget ham på det groveste. (Mat 27,29). Røverne som ble korsfestet sammen med ham brukte også denne betegnelsen. (Luk 23,37-43) Over Jesu kors stod det på gresk, latin og hebraisk: *"Jesus av Nasaret, jødernes konge". (Joh 19,19)*

Han var en verdig konge. Saul sviktet da han ble hovmodig og ulydig. Jesus, jødernes konge, var saktmodig og ydmyk av hjerte og var tro mot sitt kongekall. (Heb 3,6)

Det gjorde ham til kongenes konge. Hans død ble til soning for all verdens synd.

Vi så hans stjerne

Hans kongestjerne var det Bileam profeterte om da han sa:

"Jeg ser ham, men ikke nå. Jeg skuer ham, men ikke nær. En stjerne stiger opp av Jakob, et spir løfter seg fra Israel. Han knuste Moabs tinner og utryddet ufreds-ætten". (4 M 24,17)

Vismennene så hans stjerne. De hadde sett mange stjerner og observert mange hemmeligheter. Men dette å se hans stjerne betød mer enn alt. Synet overbeviste dem og drev dem til ham.

Vi skal ikke rette våre øyne mot himmelhvelvingen, men det største lys Gud har gitt oss, er sitt eget ord. Slik vi synger det i julehøytiden.

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldri lede vill,
er hans guddoms ord det klare,
som han lot oss åpenbare
|: til å lyse for vår fot. :|

Når vi får se ham som vår konge, frelser og
forsoner, blir vi ledet til ham og overbevist.

Den som han har sett, kan intet friste
Ringe synes alt han siden ser
Den som eier ham, kan allting miste
Han begjærer siden intet mer.

Vi har kommet for å tilbe ham

Vismennene hadde et klart mål med sin reise
til Israel. Se ham med sine egne øyne og hylle
ham. Det forteller oss at han allerede hadde den
mest sentrale plass i deres liv.

*”Vi vil komme til hans bolig, vi vil tilbe for hans
fotskammel”.* (Sal 132,7)

Den som tilber, bøyer seg, overgir seg til ham
og tjener ham med det de selv har fått av gaver. □

Han skal kalles den Høyestes Sønn

AV LUDVIG HOPE

*”Han skal være stor og kalles den Høyestes
Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans fader
Davids trone.”* (Luk 1,32)

Det er en underlig storhet som begynner i en
krybbe og ender på et kors, og som hele tiden
mellom disse to poler ikke vet av annet enn
armod, forakt og forfølgelse. Og likevel er det
på denne vei at vår Frelser ikke bare *var* stor,
men også *blir* stor. Lidelsens vei er kongeveien.
At han steg ned til en hjelpeløs og fortapt slekt,
og til slutt ga livet for å frelse den, det gjør han
stor også for oss. Det som til sist mer enn noe
annet lokker en stolt synder til å gi seg frivillig til
Jesus, er at han ga alt for oss.

På den måte er det snart lært at også for oss
går veien oppover ved at vi stiger ned. Men å
gjøre dette som vi vet er rett, det er ikke så lett
lært, fordi det er å gå gjennom døden til livet. Det
første skritt oppover for oss er å gi seg helt til

ham som gav seg helt for oss, og derfra går veien
oppover, bort fra synden, døden og satans rike.
Det er også derfra vi må stige ned til hjelpeløse
mennesker, skal vi få føre dem til ham som kan
hjelpe alle inn til Gud. Hver ny dag åpner vei for
oss inn til denne tjenende kjærlighet. *Med* Jesus
og *for* Jesus, der går veien oppover, der blir vi i
sannhet store.

Gud gi oss vilje og kraft til å gå gjennom livet
sammen med ham!

Hvor har du, milde hjerte, dog ingen møye
spart

og dempe all den smerte som klemte meg så
hardt!

Jeg satt i mørket nede, i dødens skyggers stad,
da kom du selv, min glede, og gjorde meg så
glad.

(Fra ”Et ord i dag” 23. desember. A/S Lunde
& Co forlag 1962) □

NB!

**Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!**

Hellig liv og åndelig visjon (Luk 2,25-38)

AV AXEL REMME

Bønn: ”Å, drag oss ganske til deg hen, du store, milde sjelevenn, så vi i troen favner deg og følger på din himmelvei”.

I denne teksten møter vi to fromme mennesker. En mann og en kvinne. De opptrer på samme sted, i Guds hus. Den ene, Simeon, ”kom til templet, drevet av Ånden.” Den andre, som het Anna, ”forlot aldri templet, men tjente Gud i faste og bønn dag og natt.”

Begge disse hørte til ”de stille i landet”. De var eldre, trolig svært gamle. Felles for dem er også at de ikke nevnes andre steder i NT. Og at de steg fram da Jesus ble framstilt i templet. Jesus var dermed årsak til at vi har fått høre om disse to i Bibelen. Han var også grunnen til begges lovprisning.

Denne forholdsvis lange teksten gir oss mange viktige tanker om gudsforholdet. Den trekker oss inn i troens dyp og det hellige liv. Vi øyner velsignelsen ved å leve nært Gud og høre hva Ånden sier. Beretningen kaller oss med på hellig grunn hvor opplevelsen av Guds tale og dragelse er sterk, og hjerte frydes over frelsen.

I. Det er det hellige liv vi møter her

1. Det livet som er utskilt fra synden og leves innvidd for Gud.

Disse to personene vitner på hver sin måte om dette. Det skjer både ved det som sies om dem og ved det de selv sier med ord og gjerninger.

Simeon omtales mest. Han beskrives som ”en rettferdig og gudfryktig mann. Han ventet på Israels trøst, og den Hellige Ånd var over ham.” Et sterkt vitnemål om hellig liv og gudsfrykt.

Anna omtales som profetinne. Faste og bønn preget livet hennes. Det vitnet både om kjærlighet og trofasthet. Hennes livssituasjon og fromme vaner kjennetegnet et gudhengivent liv. Det er det hellige liv vi møter i disse to.

2. Vi skal ikke bare lese og høre om dette, men ønske om å søke denne helligelse.

Teksten er ikke gitt bare til opplysning. Den er et kall til å være ”stille for Herren”. En tilskyn-delse til å overgi og hengi seg til Guds vilje. En oppmuntring til å be, og ikke minst til å forsake og tro.

Om du ikke tar imot tekstordet som et kall, blir det bare en fin beretning for deg. Men sier du: Ved dette taler Gud også til meg. Det er budskapet som skal gjøre noe med meg. Derfor vil jeg slippe det til i min tanke og i mitt hjerte. Slik gir vi Guds Ånd mulighet til å skape i oss det Ordet nevner.

3. Dette er hensikten, tanken og meningen med å høre Ordet, at det må føre til reaksjon, til lydighet og etterfølgelse.

Det var denne mangelen på konsekvens Jesus påpekte da han spurte: ”Hvorfor kaller dere meg Herre, Herre og gjør ikke det jeg sier?”

Eksempel: Når vi hører om Jesu kall av disipler: ”Følg meg!”, er ikke det bare en beretning om at slik skjedde det, men det er et kall fra Jesus til den som leser og hører det. Hans kall til oss alle, både til frelse og etterfølgelse.

Eller når vi nå ved høytiden leser og hører gledens budskap fra Gud: ”I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids hus”. Da må vi ikke bare høre det som en fjern og vakker historie, men som slik det er: Guds eget budskap om at verdens frelser er kommet, og hans kall til å høre og ta imot ham.

I. Apg 20,24 vitner apostelen Paulus slik: ”Men for meg selv akter jeg ikke mitt liv et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av Herren Jesus; å vitne om Guds nådes evangelium.” Dette er ikke bare gitt som kunnskap om apostelens gudsfrykt, hengivenhet og iver. Men det er en sterk tilskyndelse til alle som leser og hører det om å følge hans eksempel i tro og lydighet.

II. Det hellige liv preges av åndelig visjon

Det er et liv med syn som Åndens åpenbaring gir. Teksten taler sterkt om dette. La oss lytte til utsagnene om og fra Simeon og Anna. Da ser vi tydelig den åndelige visjon.

1. Den viste seg ved at de søkte til Guds hus. Nærværet her var naturlig og nødvendig. Simeon *"kom til templet drevet av Ånden"*. Anna var der alltid. Hun *"forlot aldri templet"*, sies det her. Trolig hadde hun et kammer i forgården som gjorde dette mulig. Stille gikk hun der og *"tjente Gud i faste og bønn, dag og natt."*

Å oppsøke og være i Guds hus er det åndelige livs natur. Den Hellige Ånd driver oss dit. Han påminner oss om å søke dit. I teksten etter denne fortelles om Jesus som tolvåring i templet, at han sa til sin mor og til Josef: *"Visste dere ikke at jeg må være i min fars hus?"* David skrev: *"Jeg gleder meg over dem som sier til meg: Vi vil gå til Herrens hus."* (Sal 122,1)

Mennesker som bare en sjelden gang ved særskilte anledninger kommer dit Guds ord forkynnes, signaliserer at dette ikke er så om å gjøre for dem. De mangler et viktig tegn på troens hellige liv og behov. Den kristne bekjennelse er å ligne med en by som ligger på et fjell, har Jesus sagt. Slik skal vår tro og bekjennelse være synlig og tydelig.

2. Dernest ser vi at det åndelige livs visjon handler om Jesus og hans frelse.

Anna *"talte om ham"*, og Simeon vendte seg til Gud med Jesus-barnet i sine armer og profeterte flere store ting om ham.

Det første han nevner er at *"mine øyne har sett din frelse."* Han hadde fått åpenbart *"at han ikke skulle se døden før han hadde sett Herrens Messias."* Det ble oppfylt for ham den dagen. Han skjønnte det plutselig da han så Jesubarnet. Ånden ga ham tydelig beskjed. Lik andre fromme jøder hadde han bedt: *"Gi jeg må se Israels trøst"*. Nå skjedde det. Og han kunne glede seg stort.

"Mine øyne har sett din frelse". Med dette vitnesbyrd ga Simeon et inspirert svar på hva som er om å gjøre for oss å få øye på. Det er å få

se Jesus som Guds frelse. Dette er det viktigste, det grunnleggende, det avgjørende for mennesket å se. Om vi kunne iakttå alt annet, har vi likevel ikke sett det betydeligste. Simeon vendte seg mot Gud og sa *"din frelse"*. Frelsen er Guds frelse. Den kommer fra ham og fører til ham. Han sendte oss frelsen da han sendte sin Sønn til verden. Han er vår redning, Guds frelse. Det åndelige livs visjon handler om Jesus.

3. Simeons vakre lovsang minner oss også om den sannhet, at en rett avskjed med denne verden er avhengig av at vi har sett Guds frelse og har del i den.

Merk deg hva han sa: *"Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse."* Nå kan jeg dø, for nå er jeg rede til å forlate dette livet. Han hadde nådd fram til det syn og den stund som gjorde ham forberedt til å fare herfra, ikke i fortvilelse og sorg, men *"i fred"*.

Hadde ikke Simeon denne dagen lyttet til Åndens stemme, hadde han gått glipp av livets største stund. Hadde ikke Maria og Josef gått etter Herrens bud, ville de ikke ha fått denne store opplevelsen, og heller ikke hadde vi fått dette budskapet. Det gjelder å lytte til *"hva Ånden sier"* og bruke den beleilige tid.

Frelsen har Gud *"beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene"*. Slik at de kunne se den. Dette skjer ved evangeliet. Det opplyser og åpenbarer Frelseren, som Gud sendte til verden. Å se Kristus med troens øye er å se frelsen, for den er skjult i ham.

III. Det hellige liv er preget av det syn og den vilje som forkynner og lovpriser Jesus

1. Hele denne teksten handler om det. De to gamle vi hører om hadde det rette åndelige syn og forventning. De hadde det trosblikk som var rettet mot Gud og hans løfter. Deres søken, deres ord, deres bønn, deres lovsang, vitnet om det. De søkte *"det som er der oppe"*, som vi formaner til å gjøre. (Kol 3,1)

2. Men åndelighet og fromhet, svikter ikke sannheten, hverken om synd eller om frelse.

Disse to forkynte begge deler. Jesus omtales

som "en herlighet for ditt folk Israel." (v. 31-32) Om Simeon står det at "han ventet på Israels trost". Anna "talte om ham til alle dem som ventet på forløsning for Jerusalem." De forkynte Jesus. De pekte på og prekte om ham. Han er Herrens frelse. Han er trøsteren. Han er forløseren.

Men vi skal merke oss at lovsangen stod ikke i veien for sannhetsordet fra Gud. Tross deres lovprisning og gjennom den, lyder radikale sannhetsord om menneskets forhold til Jesus. "Han er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt." Dette oppfylles hver dag i Norge og i verden for øvrig. I stedet for å tro det tegn han er på Guds nærvær og frelse, blir han motsagt, opponert og protestert mot. Det fører til fall og ikke til frelse.

3. Det hellige blir avvist og ringeaktet. Jesus ble og blir fortsatt møtt med anstøt, forargelse og motsigelse. Husk på ordene i Rom 9,33 og 1 Pet 2,6-7 hvor han omtales som snublestein og anstøtsklippe. Men Gud vil frelse og

oppreisning. "Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme."

Lydhørhet for Guds åpenbaring om Jesus kjennetegnet disse. Hverken Simeon eller Anna behøvde å spørre hvem barnet var. Den Hellige Ånd ledet til ham og sannheten om ham. Derved ble de blant de aller første som forkynte Jesus som Frelseren.

Denne profetien understreker at ingen vil kunne stille seg nøytral i forholdet til Jesus. Noen skal falle, men vende om og bli oppreist som et resultat av møtet med og troen på ham.

Det store spørsmålet for meg og deg er, hvordan vi selv er med og oppfyller dette ord. Den som tar avstand fra vantroen og motsigelsen, tror og omvender seg, får frelsens oppreisning her i livet og i oppstandelsen. Slik som Jesus sa om dem som tror på ham: "Jeg skal reise ham opp på den siste dag." (Joh 6,40,44) Gud være lovet!

Må hellig liv og åndelig visjon få prege oss, både i høytid og i hverdag! □

Julekvelds-kvad

Av Axel Remme

Av alt som her kan finnes
på verdens vide mark,
skal ett og én nå minnes,
han, slektens redningsark.

For Sønnen fra det høye,
så ned til jordens hjem.
Til slekten lot seg føye
som barn i Betlehem.

Med ham kan allting vende
fra ondt til hjertefred.
Derfor lot Krist seg sende
og brakte nåden med.

Med fryd vi atter feirer
den største fødselsfest,
sammen i våre leirer
for troens høytidsgjest.

Så grip den gledens tone
som sjelens høytids kvad,
sendt fra Guds himmeltrone!
Den gjør oss varm og glad.

Jesus, livets kilde

AV ØIVIND ANDERSEN

"Hos deg er livets kilde." (Sal 36,10)

Hvordan kommer dette året til å bli?

Gud alene vet det, har vi lett for å svare. Og i én forstand er det rett. Allikevel vet vi mer om hva det nye året kommer til å bringe, enn vi egentlig har lyst til å innrømme.

Vi vet så inderlig vel at vi ikke har noe å sette opp imot alt det onde som er i oss og omkring oss i verden.

Visstnok prøver de fleste mennesker å flykte fra denne virkeligheten ved å nekte den. Men hver og en som bøyer seg for sannheten – og det er alle de som bøyer seg for det som Guds ord sier om oss mennesker – de har trang til å innrømme at det er slik.

Da innser en: Skal det nye året bli godt, trenger en et nytt liv! Og alle som har fått et nytt liv, innser at dette liv trenger til å fornyes!

Da blir spørsmålet: Hvor får jeg dette livet? Hvor fornyes dette livet?

Hos Jesus! Hos ham er livets kilde. Og i ham er livets kilde.

Om året blir godt for oss, beror ene og alene på vårt forhold til Jesus.

Å innrømme at vi ikke makter livet ut fra egne forutsetninger, kalles i Guds ord for tørst. Billedet er hentet fra ørkenen: Den som ikke får vann der, han dør.

Til deg som innrømmer dette, sier Jesus: *"Om noen tørster, han komme til meg og drikke!"* (Joh 7,37)

Følger vi denne oppfordring, får vi et godt år. For i Jesus er alt det vi trenger: syndenes forlattelse, det evige liv, Den Hellige Ånd, velsignelsen over stort og smått i vårt liv og alt det vi trenger for å være og leve som kristne.

Jesus er kilden! La oss begynne året hos ham! (Fra *"Ved kilden"* 1. januar. Lunde forlag, Oslo 1977.) □

Gleden som ventet ham

AV EIVIND YDSTEBØ

Bibelen tegner ikke noe vakkert bilde av Jesus på korset. Nei, vi ser Guds sønn i den ytterste nød. Vi ser Jesus i dødskampen. Han kjemper mot angst og redsel for det som skal skje. Han trygler sin far om det ikke finnes en mulighet til å unnsnippe korset: *"Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil"* (Mat 26,39)

Og dermed går Guds sønn i døden for våre synder.

Vi leser at en engel fra himmelen viste seg og styrket ham i Getsemane.

Ellers var Jesus alene. Disiplene sovnet.

Senere fornektet Peter sitt kjennskap til Jesus. Folkemengden raste mot ham. Jesus ble dømt til døden som en forbryter. Enda til da han hang der i smerte, spottet de ham og lo. De ba han stige ned, og vise sin allmakt. Også Gud forlot sin sønn på korset og lot det bli mørkt i tre timer.

Hvordan kunne Jesus holde ut slike smerter? Alle slagene, naglene, lidelsen.

All den syndens gru som ble lagt på hans skuldre, som han måtte bære. Han hang på korset for å sone verdens synd. Han som var rettferdig og god i all sin gjerning. Nå henger han der, for å sone all verdens synd.

Heb 12,2 sier oss noe om hva som drev ham i døden: "... For å oppnå den **glede som ventet ham, led han tålmodig korset uten å akte vanæren, og har nå satt seg på høyre side av Guds trone.**"

Jesus så lenger fram. Han så en glede som ventet ham. Han så frelste syndere i himmelen. Han så bruden som er prydet for sin brudgom. Han så resultatet av det han led på korset. Han så himmelen full av mennesker som aldri hadde vært der om det ikke var for ham, og den straffen som var så tung å bære. Alle disse mennesker som han kjøpte til Gud med sitt dyre blod. Bruden, som han elsker mer enn noe annet. Han så fram mot bryllupet i himmelen. I kjærlighet til deg og meg led han tålmodig korset. Han aktet ikke vanæren, og skammen. Nøden for fortapte syndere var større enn alt. Gleden som ventet ham var deg og meg.

Hva med deg? Har du en glede som venter? Vi mennesker ser alltid fram mot noe. Vi liker å ha noe gledelig i vente, særlig når hverdagen er tung

og travel. Det vi gleder oss til, er med på å gjøre dagene lettere. Men gledene på jorden er kortvarige. Når helgen er over, begynner hverdagen. Gud har noe bedre i vente for deg. Noe som varer. En evig glede i himmelen. Jesus vant deg denne gleden på korset da han sonet din synd.

Ordet "synd" er på vei ut av språket vårt. Mange mennesker mener seg å leve et bra liv og gjør så godt de kan. Religiøsiteten står sterkere enn sann kristen tro i landet vårt.

Men hør: Din synd er så alvorlig for Gud at Jesus måtte dø. Hans død vitner om hva din og min frelse kostet. Alt du må gjøre er å ta din tilflukt til Jesus, så vil han tilgi deg alle dine synder. Ingenting ville gledet ham mer. Jesus sier: "*Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut*" (Joh 6,37). Så kan også du få komme til ham. Han ga sitt liv for at du skal få leve. Han satset alt for å berge deg for himmelen. Hva er ditt svar? Han elsker deg like til døden. Kom til ham før det er for sent! Han venter deg! □

Bautasteinen har kommet på plass

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Den 21. oktober 2015 ble det satt opp en bautastein ved vegen som svinger av fra Vagleskogveien mot Skjæveland Misjonshus.

Det var Ragnvald Lende fra Nærbø som skaffet oss steinen. Etter at en fagmann på Bryne hadde hogd inn inskripsjonen på steinen, kjørte Ragnvald den på traktor med tilhenger til Skjæveland. Vi er takknemlige både til Ragnvald og til Frode Lende som kom med kranbil og heiste steinen på plass.

Inskripsjonen på bautasteinen lyder: Skjæveland Misjonshus – Jesus – verdens Frelser.

Bautasteinen vitner for alle som kommer forbi at Jesus er verdens eneste håp.

Vå bønn er at mange må få se Jesus som sin personlige Frelser!

La oss derfor be om at evangeliet må lyde rent og klart på Skjæveland Misjonshus til frelse, oppbyggelse og evig liv! □

Skriftene vitner om Jesus

AV JAN BYGSTAD

"Ham som Moses har skrevet om i loven, og som profetene har skrevet om, ham har vi funnet: Jesus, Josefs sønn fra Nasaret." (Joh 1,46)

Da Paulus var fengslet, hører vi i Apostlenes gjerninger hvor noen av hans forsvarstaler er gjengitt. I talen som han holdt for landshøvdingen Felix (Apg 24,10 - 21), sier apostelen bl.a.:

"Men det vedgår jeg for deg, at etter den veien som de kaller en sekt, tjener jeg våre fedres Gud slik at jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene." (v. 14)

Her avlegger Paulus en bekjennelse. Han er beskyldt for å forkynne en sekt-lære, det vil si en lære som bryter med det grunnlag som det jødiske folk hadde for sin tro, nemlig Skriften. Ordet sekt (gr. *hairesis*) kommer av et ord som betyr "å velge", og betegner i denne sammenheng det at en selv velger seg det en finner for godt å tro på i stedet for å bøye seg for Den hellige skrift. Til denne beskyldningen svarer Paulus at han *"tror alt det som er skrevet i loven og profetene"*. Uttrykket *"loven og profetene"* var en vanlig betegnelse på det vi kaller Det gamle testamente. Apostelen bekjenner seg med andre ord uforbeholdent til Det gamle testamente. Det er så langt fra at han kommer med noe nytt i forhold til det som er skrevet, eller med noe i tillegg eller noe som går utover dette. Nei, saken forholder seg motsatt: Hele hans budskap er intet annet enn det som står skrevet. Evangeliet representerte ikke noe brudd med Det gamle testamentet, men var oppfyllelsen av dette, og derfor var den apostoliske forkynnelse utleggelse av GT.

Moderne kristne overser ofte det faktum at den første kristne menighet ikke hadde den skriftsamlingen vi kaller Det nye testamente. (Dette ble antagelig til mellom ca. år 50 og 100 av vår tidsregning). De hadde bare Det gamle testamente, og ut fra dette forkynte de evangeliet om frelsen i Jesus Messias. Det er dette Paulus setter ord på i innledningen til sitt hovedskrift:

"Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utvalgt til å forkynne Guds evangelium, det som han forut har gitt løfte om ved sine profeter i hellige skrifter, om hans Sønn, han som etter kjødet er kommet av Davids ætt," (Rom 1,1-3).

På samme måte hører vi Peter tale på Pinsedag. Gjentatte ganger viser han til Skriftene. (Les Apg 2,16;25;34). Likeledes ser vi at i evangeliene henvises det til at *"det står skrevet"*, mens vi i brevene stadig hører at det siteres fra GT.

Poenget med dette er at både Jesus og apostlene hermed understreker at de *ikke kommer med noe nytt* i forhold til Den gamle pakts hellig skrift. Jesu liv og død er intet annet enn oppfyllelsen av løftene i Skriften, og hans budskap dypest sett intet annet enn en utfoldelse og utleggelse av Skriftene. Noe som innebærer at en ikke kan forstå NT rett uten i sammenheng med GT.

Forestillingen om at Det nye testamente kommer med *noe nytt* i forhold til Det gamle, er en utbredt misforståelse. Den viser seg på mange måter, for eksempel i at Jesus oppfattes som en religionsstifter, i motviljen mot GT og dets budskap, og i det at så mange kristne nesten bare leser NT. Slagordmessig kan en ofte høre om hvor forskjellig *Jesu milde Fader* er fra den *strengte og straffende Gud* i GT. Det er beklagelig at det er så vanlig at NT også selges som egen bokutgave uten å være bundet sammen med GT.

Jesus sier selv uttrykkelig i Lukasevangeliets avslutning følgende:

"Så sa han til dem: Dette er mine ord, som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere, at alt det måtte oppfylles som er skrevet om meg i Mose lov og profetene og salmene. Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene." (Luk 24,44-45)

Den innledende setningen *"Dette er mine ord som - -"* markerer at Jesus her gir en sammenfatning av sin undervisning til disiplene i løpet av de vel tre årene de hadde fulgt ham. Og sammenfatningen dreiet seg altså om at Jesus hadde undervist dem i Skriftene, og om at disse skulle oppfylles. I lys av hans død og oppstandelse åpnes så deres øyne, *"så de kunne forstå Skriftene"*. Og på denne bakgrunn blir så den apostoliske forkynnelse et budskap om Kristus i Skriften. Det var en forkynnelse som stod på to grunnpillarer:

1. *Det står skrevet*

2. *Vi er vitner om dette* (nemlig at det som står skrevet er gått i oppfyllelse).

Apostlene var altså ikke bare *øyenvitner* som hadde sett Jesu gjerninger, - de var også *ørevitner* som skulle vitne om Skriften.

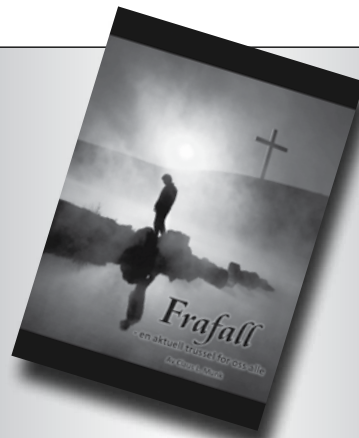
Dette hører vi Peter understreke i sitt 2. brev: *"For det var ikke kløktig uttenkte eventyr vi fulgte, da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øyenvitner til hans storhet. For han fikk ære og herlighet av Gud Fader, da en slik røst lød til ham fra den aller høyeste herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Og denne røsten hørte vi lyde fra himmelen da vi var sammen med ham på det hellige fjell. Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på..."* (2 Pet 1,16-19a)

Peter minner her om forklarelsen på berget (Mat 17,1-9). Men så sier han altså ikke at da vi nå har så store opplevelser, da vi nå med egne øyne har sett så herlige ting, da trenger vi ikke disse gamle skriftene lenger. Tvert om sier han: *"Desto fastere har vi det profetiske ord."* Åpenbaringen av Jesus Kristus gjorde ikke Skriften overflødig, men desto mer nødvendig å holde seg til.

Herren poengterer samme sak i Bergprekenen: *"Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel i loven forgå, før det er skjedd alt sammen."* (Mat 5,17-18)

Med ordene *"for å"* beskriver Jesu *hensikt*, det vil si hva som er den guddommelige hensikt med hans komme til verden: Han skal oppfylle Skriftene. Dermed binder han hele sin gjerning og sitt budskap sammen med GT slik at disse står i et uoppløselig avhengighetsforhold til hverandre.

All den tid de første kristne ikke hadde *Det nye testamente*, hadde de den samme Bibel som det jødiske folk - Det gamle testamente. I tillegg var også de aller fleste troende i urkirken jødekristerne. Likevel *leser* kristne og jøder denne

NYTT HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk

E-post: olstokka@frisurf.no

Internett: www.bibelsk-tro.no

samme Bibel helt ulikt. Det er en så grunnleggende forskjellig forståelse av Skriften at det fort kommer til å bli to ulike religioner. Hvordan kan dette henge sammen - begge retninger ønsket av hele sitt hjerte å bevare troskap mot den samme hellige Skrift?

Årsaken ligger her i noe egenartet ved selve evangeliet: *"Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskers hjerte"* (1 Kor 2,9), det er noe som kjøtt og blod ikke av seg selv kan se eller forstå (Joh 3,3; 1 Kor 2,14), og som derfor må *åpenbares*. Og her lærer altså NT at Skriftene måtte *åpenbares* før også disiplene kunne forstå dette mysterium:

"Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene." (Luk 24,45)

Det som stenger for at et menneske kan se og forstå evangeliet, er lovrettferdigheten, troen på at mennesket ved å innrette livet etter Guds vilje i loven kan bli slik det bør. Lovrettferdigheten legger et *dekke* over menneskenes øyne og hjerter så de blir ute av stand til å forstå evangeliets hemmelighet:

"Men deres sinn er blitt forherdet. For helt til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, og det blir ikke tatt bort. For det er bare i Kristus det blir fjernet. Helt til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses blir lest. Men når de omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort." (2 Kor 3,14-16)

Det var dette *dekke* fariseeren Paulus fikk tatt bort da han møtte Jesus utenfor Damaskus (Apg 9), noe som medførte at han leste Skriften på en helt ny måte. Det er denne Paulus sin nye lesning av Skriftene vi særlig ser resultatet av i Romer- og Galaterbrevene. Begge disse brevene er fulle av henvisninger til GT. Poenget med alle disse henvisningene er ikke bare å gi belegg for at hans lære er i samsvar med Den hellige skrift, men å lære menighetene hva det er å lese Skriften med *opplatte øyne*, det vil si under Åndens veiledning som *åpenbarer* evangeliet om Kristus. Disse brevene er med andre ord skrevet også med tanke på å gi oss det som kalles for en *hermeneutisk nøkkel* til GT, det vil si en tolkningsnøkkel som

hjelper oss til å forstå Skriften, GT, rett. Og Skriftens hemmelighet er Kristus.

Dette er det som understrekes i de ord som utgjør overskriften over denne artikkelen. De er hentet fra Joh 5,39f:

"Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem - og disse er det som vitner om meg. Men dere vil ikke komme til meg for å få liv."

Her er vi midt inne i en av de mange strids-samtalene mellom Jesus og fariseerne, og denne avsluttes med at Jesus sier:

"Hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om." (Joh 5,46)

Dette er et uhyre radikalt utsagn. Herren sier ikke at det bare finnes visse forutsigelser om ham i Mosebøkene. Slik leser jo vi dem, - og finner kun enkelte spredte og lite konkrete forutsigelser om Frelseren. Jesu mening er tydelig at det er *han* som er innholdet i Mose lov, - Moses har dypest sett ikke skrevet om noe annet enn om Ham. For hans fariseiske motstandere var dette en særdeles provoserende sats, - likesom det er det for den moderne kritiske bibelvitenskap. Men hvem skal vi høre på?

Den kristne menighet skal ikke ha noe annet forhold til Skriften enn Jesus og apostlene hadde! De er våre lærere også her.

(Fra "Budskapet" nr 1/2008, med tillatelse fra forfatter) □

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.
Boka koster kr 70,00 + frakt.

Bibelsk Tros kassetjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

Kyrkjemedlemskap og forkynning

AV JOHANNES KLEPPA

Etter at det no er klart at det er fleirtal i Kyrkjemøtet for «vigsel» av likekjønna par, har spørsmålet om medlemskap i Den norske kyrkja (Dnk) reist seg med ny styrke. På grunn av den teologiske utviklinga som har vore i Dnk dei siste ti-åra, har ein del alt meldt seg ut. Andre har sagt at dei vil stå i kyrkja og kjempa så lenge det er von om at ein kan unngå eit vigselrituale som inkluderer likekjønna «ekteskap». Nokre av desse har sagt at grensa går ved at det formelt vert innført ny lære i Dnk ved endring av ekteskapsliturgien, slik at denne vert kjønnslikegyldig. Denne tanken byggjer på at liturgien er uttrykk for kyrkja si lære.

Det står att å sjå kor mange som melder seg ut. Dei fleste vert nok ståande som medlemmar, fordi dei anten er positive eller likegyldige til den endringa som no skjer. Andre vil verta ståande fordi det vert reservasjonsordningar for prestane, og fordi det i deira kyrkjelyd er prestar som dei har tillit til. Dette er uttrykk for at dei (motvillig) aksepterer at det lever to ulike syn og to ulike praksisar ved sida av kvarandre i Dnk. Dei aksepterer på sett og vis kyrkjesplittinga når denne vert synleg, og dei får rom for sitt konservative syn. Dette er ein uhyre problematisk strategi, fordi det i praksis legitimerer begge syna som rettkomne i Dnk. Ei slik legitimering vil over tid verka til at det eine synet får overtaket ved hjelpa tidsånda, og det er berre spørsmål om tid før det konservative synet er pressa ut over sidelina. Slik vil det verta, fordi det er innebygd ei så sterk åndsmakt i den kjønnsnøytrale ideologien.

Ordninga med ei nasjonal kyrkje – som Den norske kyrkja – er ei menneskeleg ordning. Det same er ordninga med formelt kyrkjemedlemskap. Slike menneskelege ordningar har gode grunnar for seg, men dei er ikkje absolutte. Sidan det er menneskelege ordningar, kan vi tenkja ulikt om dei, og med det må vi ikkje binda kvarandre sitt samvit i slike saker.

Det som derimot ikkje er ei menneskeleg, men ei Guds ordning, er forkynninga. Forkynninga er Ordets nådemiddel, og med det den ordninga Gud brukar til å formidla Jesu frelsesverk til oss, og til å skapa den frelsande trua i hjarta vårt. Kva forkynning vi lyttar til, er difor viktigare enn kva kyrkjemedlemskap vi har. Trua vert i samsvar med den forkynninga vi høyrer, og difor er det avgjerande viktig at vi lyttar til Ordets forkynning, og kva vi lyttar til.

Den presten eller predikanten som forsvarar homofilt samliv, står for ein teologi som er i strid med openberinga i Bibelen, og med det i strid med ei sann forkynning av Guds ord. Av denne grunnen må vi unngå å lytta til slike forkynnarar, men spørsmålet om forkynninga er ikkje avgrensa til dette spørsmålet. Vi må søkja forkynning som totalt sett er i samsvar med Guds ord. Vi må ikkje la kyrkjemedlemskap styra kva forkynning vi lyttar til.

(Fra Innspel i Dagen 08.10.2015, med tillatelse fra forfatter) □

Gaveabonnement

Kanskje du tenker på å gi bladet til slekt eller venner! Da kan du gjerne skrive til oss og oppgi navn og adresse til den/dem du ønsker å gi et årsabonnement til.

Alle nye abonnenter for 2016 får nr 5 og 6/2015 + andaktsboka "I lys av Ordet".

Gironummer finner du på side 3 i bladet.

Velkommen som ny abonnent på Bibelsk Tro!

Sigmund Voll til minne

Det var med vemod vi mottok opplysningen om at Sigmund Voll var gått bort. Han sovnet stille inn i troen på sin Frelser den 11. oktober 2015 og ble gravlagt fra Randaberg kirke den 15. oktober med stor deltagelse.

Sigmund Voll ble født 30.06.1942 på Sørbø på Rennesøy, men vokste opp på Tasta.

Han begynte tidlig i arbeidslivet. Som femtenåring dro han på Islandsfiske. Senere mønstret han på en båt som dekksgutt og seilte på "de sju hav". Etter den tid hadde han forskjellige jobber.

Men sin lengste tid i arbeidslivet hadde han i Phillips Petroleum hvor han hadde ansvaret for vedlikehold. Han ble førtidspensjonert etter 25 år i bedriften da han var 57 år gammel.

Sigmund giftet seg i 1962 med Astrid Karin Norland, og de fikk fire barn sammen. Det var et hardt slag for dem begge da deres sønn, Sigve, ble tatt av et snøskred og omkom i 1992.

Sigmund kom tidlig til liv i Gud og begynte straks å vitne og synge om sin Frelser. I 35 år var han med i Randaberg mannskor. Ellers var han med i søndags-skole, yngres og bibelgruppe.

Vi i Stiftelsen På Bibelens Grunn har mye å takke Sigmund for. Han var varamedlem til styret i tre år. Dessuten var han med på medarbeider - og bibelsamlinger hvor han ofte deltok med sang og vitnesbyrd.

I flere år var han med å pakke Bibelsk

Tro i et trykkeri i Stavanger. I tillegg skaffet han over 50 gode stoler gratis fra det overfor nevnte oljeselskapet til å ha på Skjæveland Misjonshus.

Sigmund satte stor pris på å delta på Skjæveland Misjonshus, både med vitnesbyrd og sang. Det som karakteriserte han var et varmt Kristus-vitnesbyrd hvor Jesu person og gjerning sto i fokus. Det var også karakteristisk ved de sangene han sang. Det var sanger med en klar evangelisk tekst om synd og nåde - og om det evige liv i himmelen.

I hans siste tid klarte han ikke, selv om han ønsket, å komme til Skjæveland. Men vi ba for ham nesten hver søndag på møtene.

Den siste gang jeg snakket med Sigmund leste han opp ordet fra Fil 3,20-21 for meg: *"Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg."*

Vi takker Gud for hva han fikk utrette gjennom Sigmund. Vi kommer til å savne hans lyse vesen, gode humør og hans vitnesbyrd og sang.

La oss huske på Astrid, barn, svigerbarn og barnebarn for nådens trone!

Vi lyser fred over Sigmund Volls gode minne!

Olav Hermod Kydland

Noen jødiske elementer i ”juletekstene”

AV JON OLAV ØSTHUS

1. Innledning

Bibelen er en veldig jødisk bok, skrevet av jøder, i stor grad til jøder. Store deler av Skriften er samtidig jødernes historiebok - samt profetier om hva som har skjedd, og som skal skje både med jødene og andre mennesker i tiden som kommer. Den gjennomsnittlige bibel-leser tenker neppe så mye over dette faktum. Men det var faktisk jødene som brakte evangeliet til hedningene og ikke motsatt. Jesus sa selv i samtalen med den samaritanske kvinnen i Joh 4:22: *”Frelsen kommer fra jødene”*.

Et hovedspørsmål i den kristne urmenighet var ikke om jøder kunne tro på Jesus, men om en hedning kunne tro på ham uten å konvertere til jødedommen. Jesu offer på korset, vår nattverdfeiring og dåpen er eksempler på svært sentrale elementer i den kristne tro som er dypt grunnfestet i jødedommen og jødernes tradisjoner. Hele Messias-konseptet var og er dypt forankret hos jødene, lenge før noen annen fant på å benytte dette begrepet.

På denne bakgrunn er det veldig viktig at vi som kaller oss Jesu etterfølgere har et visst kjennskap til jødisk kultur og væremåte. Mange av oss er dessverre ikke vant til å lese Bibelen med jødiske briller. Dette gjelder også de tekstene vi normalt benytter i relasjon til vår julefeiring. Jeg vil gjerne få peke på noen få trekk i denne sammenheng. Mye av det jeg nevner er egentlig ganske åpenbart, men likevel er det gjennomgående ikke mye fokus på dette. Og jeg understreker at dette bare blir litt pirkning i et stort og veldig spennende tema. Mitt håp og min bønn er at dette kanskje hos noen kan stimulere interessen for dette temaet.

Hovedårsaken til at dette momentet ikke blir tillagt særlig vekt i forkynnelsen, er etter mitt syn *den ubibelske erstatningsteologien*. På mange vis er det feil å kalle den for teologi, en mer korrekt betegnelse er *erstatningsteorien*, for det er kun

en teori uten belegg i Bibelen. Den går i korthet ut på at i nytestamentlig tid er løftene som i gammeltestamentlig tid ble gitt til jødene og Israel, overført til den kristne menighet. I praksis har erstatningsteorien fått gjennomslag i store deler av verdens bekjennende kristenhet selv om det i noen tilfeller ikke sies spesifikt. Dette har hatt katastrofale følger, i første rekke at den kristne kirke har et stort ansvar for den historiske antisemittismen. Det er en plikt for alle oss som ønsker å ta Bibelen på alvor å gjøre noe med dette.

2. Jesus var jøde

Jesus var jøde og han levde og virket i en jødisk kultur og kontekst, refererer her til Mat 22,42 ff. hvor Jesu guddom kommer klart fram. Formelt sett var han jøde fordi han hadde en jødisk mor. Se også ættetavlene, samt Hebr 7,14 hvor det står: *”For det er en kjent sak at vår Herre er runnet av Juda...”*. Han ble født blant jøder i Betlehem, vokste opp blant jøder i Nasaret, underviste blant jøder over store deler av Israel, men mye i de jødiske områdene i Galilea, og han døde og stod opp igjen i jødernes hovedstad Jerusalem.

Det står mye positivt om Maria, Jesu mor. Kanskje er vi så redde for katolisismen og har falt i den motsatte grøften hvor vi ikke gir Maria den plass hun har fortjent. Det står i Luk 1,38 om hennes reaksjon etter at engelen Gabriel hadde fortalt henne hva som skulle skje: *”Se, jeg er Herrens tjenerinne. Det skje meg etter ditt ord.”* Et slikt vitnesbyrd forteller om en kvinne som hadde et tett forhold til sin Gud.

Det står også flere ganger i Skriften at Maria gjemte ordene hun hørte i sitt hjerte og grunnet på dem. Det er veldig jødisk! Er det noen som i alle år har brukt tid og krefter på å studere og grunne på Skriftene, er det jødene. Det er et gjennomgangstema i store deler av GT, herunder

i Salmene 1,19 og 119. *Jødene er bokens folk fremfor noen andre.*

Marias lovsang som vi finner i Luk 1,46ff er også et mektig vitnesbyrd om Guds storhet og hvordan Han bruker enkle mennesker til å gjennomføre sine planer.

Det viktigste formål med Jesu fødsel var at han skulle dø. Han ble født for å dø, noe Maria fikk høre om tidlig.

Og Jesus var og forblir det eneste mennesket som selv har valgt å bli født. Han er den samme i dag som da han gikk her nede blant oss - Gud og menneske samtidig. Han kommer tilbake som Guds Sønn og som Menneskesønnen, men samtidig forblir han jøde. Han var fullt ut et fysisk menneske som oss, han var jøde og levde fullt ut som en ortodoks (praktiserende) jødisk rabbi. Han var en mann på lik linje med andre menn med alt det fører med seg. Herunder at han ble omskåret på den åttende dag, i tråd med den jødiske tradisjon og Guds påbud for alle mannlige jøder helt fra Abrahams tid. Denne skikken benyttes fortsatt av de aller fleste jøder, fordi de ønsker å ta Guds ord på alvor.

Vi kommer fort opp i vanskeligheter dersom vi ser bort fra dette. Jesus så i det ytre ut som enhver annen ortodoks jøde. Det er nærliggende for oss å gjøre Jesus til en av oss, hvor enn vi måtte bo i verden. I noen afrikanske land kan vi for eksempel se julekrybber hvor alle menneskene, inkludert Jesus, er mørkhudet. Og kanskje har noen hos oss julekrybber hvor personene har skandinavisk utseende. Alt dette kan jo være svært så søtt og bidra til å skape hyggelig julestemning, men i likhet med mye annet i vår tradisjonelle julefeiring, er det ikke bibelsk. I realiteten er det også usikkert om Jesus ble født i en stall.

Jesus var, er og vil alltid være jødisk. Derfor er det så ekstremt ulogisk og tragisk at den kristne kirke har vært et av Djevelens aller viktigste redskap i antisemittismens historie. Dersom vi tar dette nærmere inn over oss, burde det føre oss inn på kne for Herren hvor vi bønnfaller Ham om tilgivelse for denne enorme synd som er begått mot Hans folk gjennom mange generasjoner. Jeg

undres virkelig på om vår kirke noen gang har tatt et skikkelig oppgjør med denne tragiske siden av vår historie? Ikke minst gjelder dette mange av de ekstreme uttalelsene Martin Luther kom med og som var viktige bidrag i Hitlers kamp mot det jødiske folk.

Vi skal også merke oss at budskapet om Jesu fødsel i utgangspunktet kun ble gitt til det jødiske folk. I Luk 2,10 forteller engelen om "... en glede for alt folket". Men det er det jødiske folk dette er talt til. Så skulle det bringes videre også til hedningene slik gamle Simeon vitner om i Luk 2,31-32: "... som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel." Det var jødene som forkynte evangeliet for hedningene og således etablerte den ikke-jødiske kristne menighet. For dette står vi alle i stor gjeld til det jødiske folk. Det står jo at dette skal bli til en herlighet for ditt folk Israel. Og det henger jo så sterkt sammen med Det gamle testamentet blant annet i Jes 42,6 og 49,6 hvor det står at jødene skal gjøres til et lys for hedningene.

Den messianske jøden *David Stern* har gitt ut en bibeloversettelse på engelsk som heter "*The Complete Jewish Bible*". Som navnet antyder deler han her ikke Bibelen i to hovedbolker, Det gamle testamentet og Det nye testamentet. Det er en komplett bok. Stern har et sted sagt: "Hele Det nye testamentet oppfyller eller kompletterer Tanakh de hebraiske skriftene som Gud gav til det jødiske folk. Følgelig er Det nye testamentet uten Det gamle like umulig som andre etasje i et hus uten at man først har bygget den første etasjen. Og GT uten NT er like mangelfullt som et hus uten tak."

I Sterns oversettelse kan vi lese verset i Joh 1,14 som følger: "*He became flesh and tabernacled among us.*"

Noe av det samme dukker opp via den greske teksten som også henviser til Løvhyttefesten (som på engelsk heter "Feast of Tabernacle" og på hebraisk Sukkot), og løvhytten som ble bygget under denne festen. Løvhytten (hebraisk en sukkah som direkte oversatt betyr "tok bolig") er en kortsiktig og midlertidig bolig som blant

annet skal minne folket om hvor kort og skjært et menneskes liv kan være. Undertegnede har mange ganger vært med på å bygge løvhytter i Israel. Det er en god opplevelse. Ethvert menneske visner som løv og dør, det er et symbol på livets forgjengelighet. Samtidig er Løvhyttefesten en glede-fest. Gud pålegger faktisk det jødiske folk å være glade under denne høytiden (3 M 23,40). Og noen mener at det ikke er usannsynlig at Jesu fødsel og første levedager fant sted i en slik løvhytte (sukkah) under Løvhyttefesten.

Dette bringer våre tanker tilbake til det gammeltestamentlige tabernakelet, stedet hvor Gud på en særlig måte åpenbarte seg for det jødiske folk. Og tabernaklet ble som kjent senere erstattet av tempelet som Salomo bygget i Jerusalem. Kjernen i tempelet var Det aller helligste hvor prestene virket. Herren hadde gitt jødene svært presise tegninger for hvordan tabernakelet skulle bygges og jødene gjorde nøyaktig slik de hadde fått beskjed om da det ble bygget. Sakarias, døperen Johannes' far, gjorde tjeneste i templet da han fikk budskapet fra engelen Gabriel om at han skulle få en sønn. (Luk 1).

Tabernaklet gir oss svært mange paralleller til Jesu virke på jord og hans soningsverk på Golgata. Jesus brakte guddommelighet til menneskeheten og førte menneskeheten sammen med guddommeligheten. Fordi han ville føre Gud til oss og oss til Gud. Et av de omlag 100 navn som er gitt Jesus i Skriften er *Immanuel* som betyr "Gud med oss". Dette var jo opprinnelig Guds plan slik vi leser om det i begynnelsen av 1 Mosebok. Men syndefallet ødela forholdet mellom Gud og menneske. Gud begynte imidlertid umiddelbart på en redningsplan ved å inngå en pakt med Abraham og senere med Israel. Hebreerbrevet har mye om dette temaet, og dette brevet har også ganske så treffende blitt kalt for Det nye testamentets Mosebok.

Vi finner også igjen dette opprinnelige tette forholdet mellom Gud og mennesker i slutten av Åp 21,3-4, og her er forholdet fullstendig gjenopprettet.

Immanuel er et jødisk navn, uten at vi vanligvis tenker nærmere over det. Alle jødene vi

møter i Skriften hadde i utgangspunktet jødiske navn, men vi har i våre bibeloversettelser via den greske grunnteksten (noen forskere mener at deler av NT opprinnelig kan ha vært skrevet på hebraisk eller arameisk) gjort dem mer tilgjengelige for vårt språk. Det er i og for seg ikke noe galt i dette, Jesus har jo bedt oss om å spre evangeliet til alle mennesker. Men vi må aldri fortie eller glemme det jødiske fundamentet for vår kristne tro. Jesus snakket ikke gresk. De lokale språk var arameisk og hebraisk. Det korrekte navn på Guds Sønn er *Yeshua*, som betyr "Han vil frelse". Det er jo en hel preken i seg selv! Det var derfor Jesus kom. Vi synger så fint i en kjent sang: "Hva ingen andre i verden kunne; det både ville og kunne Han"!

På norsk kunne vi i prinsippet like gjerne kalt *Yeshua* for Hans eller Per, som Jesus. Og språklig sett er det ikke riktig å si at Jesus betyr "Han vil frelse", men det er jo det som er tolkningen av Jesu hebraiske navn.

Vi finner noe av det samme hva angår det hebraiske Messias (hebraisk *Mashiach*) som betyr "Den salvede". Dette har vi ofte via det greske språk oversatt med Kristus. Men vi skal merke oss at Messias har en veldig positiv klang i jødisk kultur og tradisjon, mens Kristus er forbundet med noe veldig negativt som følge av de kristnes omfattende historiske jødeforfølgelse.

Jesu mor het Miriyam, ikke Maria, Josef var Yosef (i Mat 1,20 referert til som ben David, eller Davids sønn – selv om dette uttrykket i hovedsak er en messiansk betegnelse som oftere ble brukt om Jesus selv), Simeon og Anna Fanuelsdatter i tempelet het egentlig Shim'on og Hannah Bat-P'nu'el.

Jesus ble kalt Jødenes konge da han ble født og da han døde. Samtidig som han selv sier at hans rike ikke er av denne verden, sier Bibelen at hans Far (Gud) er universets konge. Og konge er Han - over alt og alle, selv om det kanskje ikke alltid så slik ut, da han vandret her nede på jorden. Hemmeligheten er at han var menneske og Gud samtidig, noe som gav ham kongetittelen og en autoritet som ikke kan sammenlignes med noen andres.

For øvrig står det også at Herodes var konge over jødene – eller konge i *Jødeland* (Luk 1,5), noe som understreker jødernes sterke stilling i dette området. Om Herodes' sønn Arkelaus heter det i Mat 2,22 at han var konge i Judea (ikke på Vestbredden som Judea og Samaria ofte benevnes i våre dager. Judea eller Juda benyttes for øvrig flere ganger i begynnelsen av Mat 2.)

På denne bakgrunn blir det jo helt meningsløst og en grov løgn når en del ledende personer blant palestina-araberne, hevder blant annet i regi av FN at jødene ikke har noen historiske røtter i dagens Israel, at det aldri har eksistert noe tempel, at Vestmuren eller Kotel bør være en del av Al-Aqsa moskeen og at Jesus var den første ”palestiner”. Dessverre skorter det øyensynlig både på vilje og evne til å ta et oppgjør med alle disse løgnene. Et hederlig unntak er Terje Rød Larsen som var sentral under inngåelsen og oppfølgelsen av Oslo-avtalene. Han har flere ganger sagt at ”Yassir Arafat var en notorisk løgner, han løy hele tiden.”

Det nye testamentet kaller ikke Det lovede land for Palestina (det var et navn romerne benyttet noen år senere), men Eretz Israel (noen steder også Eretz Judea), eller Israels land.

Jesu ættetavle var forutsagt i GT - Mat 1,1 ff følger dette oppsettet nøye med blant annet Abraham, Isak, Jakob, Juda, Isai, David og Serubabel. Og her nevnes også fire kvinner: Tamar, Rahab (skjøgen i Jeriko), Rut, Urias hustru (Batseba) og Maria, Jesu mor. Det er nesten som vi ser jødernes historie flimre foran øynene våre når vi leser alle disse navnene! Samtidig skal vi merke oss at flere av disse kvinnene i utgangspunktet ikke var jødiske. Likevel er det svært få opplyste jøder, selv blant de ultra-ortodokse som, i den grad de er opptatt av dette spørsmålet, vil hevde at Jesus ikke var jøde. (Jeg går ikke inn på bakgrunnen for at den ættetavlen som står omtalt i slutten av Luk 3 er ulik den som står i Mat 1.)

Et annet av de sentrale navn som benyttes om Jesus er ”*Fredsyrste*” (Jes 9,6). På engelsk blir det ”*Prince of Peace*” men det blir enda riktigere

om vi sier ”*Prince of Shalom*”, for det betyr ikke bare fred (eller fravær av krig), men innebærer også harmoni, velvære, integritet, sikkerhet, fremgang, fullstendighet og helse. Når vi møter mennesker i vår kultur sier vi ofte: Hvordan står det til? Den hebraiske varianten er ofte: ”Mah shalomkah?” som betyr noe slikt som ”Hvordan står det til med ditt shalom”? Det er også dette shalom-begrepet som vi implisitt finner i slutten av den aronittiske velsignelsen i 4 M 6,26: ”*Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred.*” Det innebærer altså noe langt mer omfattende enn det vi vanligvis forbinder med ordet ”fred”. Og det er alle disse fredsaspektene som ligger innebygget i den fred Gud tilbyr oss syndige mennesker gjennom Yeshua Mashiach!

3. Tidspunktet for Jesu fødsel

Dette er mye omstridt blant de som har studert temaet. I det minste er det bred enighet om at vi ikke kan si med sikkerhet at Jesus ble født 25. desember. Men nyere forskning peker stadig sterkere hen på at Jesus ikke ble født i desember måned, men at hans fødsel fant sted under eller i forbindelse med den jødiske *Løvhyttefesten*, som jo er en av de tre store jødiske høytider. De to andre er *Pesach* eller påsken og *Shaveout* eller pinsen.

Løvhyttefesten feires i september/oktober hvert år. Det faktum at Jesus med stor sannsynlighet ble født under Løvhyttefesten, kan vi regne oss frem til ved å ta utgangspunkt i døperen Johannes' far, Sakarias', tjeneste i tempelet og de presteskift som var foreskrevet i Moseloven. Dette tidspunktet var også forutsagt i Skriften hos profeten Sakarja. Det faktum at hyrdene var ute og passet på sine sauer henleder også det rent tidsmessige mot høsten for da var vanligvis lite sauer ute i desember måned fordi det da var vinter og relativt kaldt.

Men den kristne kirken, det vil si den katolske kirken, fant tidlig ut at de måtte fjerne seg fra sine jødiske røtter. Derfor var det hensiktsmessig å transformere en hedensk fest på den tiden da dagene var kortest. Egentlig var det en solfest som ble til en kristen høytid. Denne svært

hedenske feiringen (preget av mye mat, drikke og seksuelle orgier) var svært innarbeidet og fryktelig vanskelig å fjerne for dem som ville innføre kristendommen. Men da gikk det som det ofte går: "If you can't beat them, join them" ("klarer du ikke å beseire dem, så er det bedre å slå deg sammen med dem"). Julen var i utgangspunktet en tvers igjennom hedensk høytid, så ble den i stor grad omgjort til en katolsk høytid. I våre dager er den en blanding av litt av hvert, men mange steder er den som kjent ekstremt kommersialisert.

Slik kan vi med god grunn hevde at det vi egentlig rent tidsmessig feirer i julen er *Jesu unnfangelse*, for det var omlag da den skjedde. Jesu unnfangelse er jo på mange vis et mye større under enn hans fødsel. Det har aldri noensinne hendt, hverken før eller siden, at et guttebarn har blitt unnfanget hos en jomfru (men det finnes eksempler på at jentebabyer har blitt unnfanget i jomfruer). Og det viktige er selvsagt at den guddommelige unnfangelsen resulterte i en relativt vanlig menneskelig fødsel. Det er også verdt å merke seg at på tross av det feilaktige tidspunktet, er det ingen annen historisk fødsel som feires mer enn Jesu fødsel. Det viktigste er jo at Han ble født! For øvrig er det en del som

tyder på at Jesu unnfangelse fant sted under den jødiske høytiden *Hannukah* – som er en lysfest som vanligvis feires i første halvdel av desember måned. Og det er jo slett ikke utenkelig at Han som kalte seg *Verdens Lys*, Joh 8,12, ble unnfanget under den store jødiske lysfesten *Hannukah*.

Dersom vi tenker litt nærmere igjennom de jødiske høytidene rundt *Løvhyttefesten*, blir det jo enda større og mer meningsfylt at Jesus valgte å bli født da. Det begynner med jødisk nyttår, *Rosh Hashanah*, som er en ransakelsesfest hvor det viktigste spørsmålet er om mitt navn er skrevet i Livets Bok. Jeg har selv sett at bussene i Jerusalem på denne tiden kjører rundt med følgende "reklamebanner": "Har du fått ditt navn skrevet inn i Livets Bok?"

Ti dager senere kommer *Yom Kippur*, Den store forsoningsdagen, hvor svært mange jøder faster i 25 timer. Deretter kommer *Løvhyttefesten*, som feires til minne om Guds trofasthet under jødernes ørkenvandring fra Egypt til Det lovede land, Israel. Som nevnt er det en del som tyder på at Jesu fødsel fant sted i en løvhytte (og kanskje ikke i en stall) og at han ble fysisk omskåret på den siste dagen i *Løvhyttefesten*, Toraens gledesdag eller *Simchat Torah*. Da er

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2016-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2015,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

det stor glede og det danses i gatene i Israel med Torah-rullene høyt hevet i luften.

De jødiske høytidene er nærmere omtalt blant annet i 3 M 23. Hannukah-feiringen er ikke nevnt blant de jødiske høytidene i GT, men det er en åtte dager lang høytid hvor man feirer gjeninnvielsen av tempelet i Jerusalem etter at makkabeerne hadde inntatt byen i år 164 f.Kr. Tempelet hadde da blitt vanhelliget av mennene til kong Antiokos IV Epifanes. De hadde blant annet reist et Zevs-alter i tempelet, innført ofring av svin og forbudt tradisjonell, jødisk religionsutøvelse.

Da jødene hadde rensset templet og skulle gjeninnvie det, ville de blant annet tenne den syv-armede lysestaken, *menoraen*, som skulle brenne dag og natt. Da oppdaget de imidlertid at det kun fantes lampeolje for én dag, mens de trengte åtte dager for å fremstille ny, innviet olje. Lysene ble tent og så skjedde det under at Gud lot dem brenne i de nødvendige åtte dager.

Dette minnes jødene i dag ved å brenne lys i den åttearmede hanukka-staken, som kalles for *"hanukkia"*. Det er sannsynlig at vår skikk med adventsstake kommer herfra.

På denne bakgrunn kalles Hanukkah også for tempelvielsens fest og den står omtalt i Joh 10,22.

Videre vet vi at Jesus, i tråd med de eldgamle profetiene, ble født i *Betlehem* i Davids by. "Bet" betyr senter og "lehem" brød, følgelig blir det "brødsenter". Jesus kalte seg selv *"livets brød"* (Joh 6,35), og det harmonerer godt med den egentlige betydningen av hans fødested.

4. De vise menn fra Østen

Det står ikke noe sted at de var tre vise menn, men de hadde med seg tre ulike gaver. Kanskje bidro disse gavene med å finansiere flukten til Egypt? For i utgangspunktet var Josef og Maria fattige. Det forstår vi av det lille offeret de kom med da renselstiden var over (Luk 2,24).

Vi hører ofte at de vise menn var hedninger, for eksempel babylonske stjernetydere, men det er høyst tvilsomt. Dette er nok et bevis på at vi hedninger har et behov for at også vi skal være representert i julebudskapet. Noen har også hevdet at det var tre konger som kom fra Østerland, men det står det heller ingenting om. Mest sannsynlig var de vise menn jøder som ikke hadde vendt tilbake til Israel etter bortføringen til Babylon. De kjente sin Bibel og visste sikkert hva Bileam sa i 4 M. 24,17 om en stjerne som skulle stige opp fra Jakob. Abrahams, Isaks og Jakobs Gud talte til dem, både gjennom astronomiske fenomener og gjennom drømmer. Hvorfor

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

skulle de ellers lete etter jødernes konge om de ikke selv var jøder?

5. Profetiene skulle oppfylles

Dette er en gjennomgangsmelodi gjennom hele NT. Gud er opptatt av at han er til å stole på. Jesus formidlet det samme prinsippet, han sa endatil at hver tøddel Gud hadde lovet skulle bli oppfylt. Det er dette Den nye pakt dreier seg om – å oppfylle det som Gud hadde åpenbart for *det jødiske folk* gjennom loven og hos profetene (se Jer 31,30-34). I Mat 1,22 står det: *"Alt dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som Herren hadde sagt ved profeten."*

Matteusevangeliet må betegnes som det av de fire evangelier som best kommuniserer med det jødiske folk. Her vi finner flest paralleller til GT. Og vi merker oss at til og med kong Herodes hadde tillit til Skriftene. *"Han samlet alle yppersteprestene og folkets skriftlærde og spurte dem ut om hvor Messias skulle bli født."* (Mat 2,4). Herodes var jo formelt jøde (hans forfedre antas å ha konvertert til jødedommen), men hans livsstil og virke som konge undergravde i stor grad hans jødiske identitet.

Dette med profetiene stod også sentralt i Sakarias' profetiske tale i Luk 1,67ff. Dette er et fantastisk avsnitt som løfter fram Guds evige plan og formål med det jødiske folk. Blant annet sies det i vers 69: *"Han oppreiste for oss et frelsens horn i sin tjener Davids hus,"*

Uttrykket *"frelsens horn"* inneholder flere jødiske elementer: (i) Tenk på væren som hang fast i kjerret og ble ofret i stedet for Isak. (1 M 22,13), (ii) hornene på tabernaklet, (iii) hornet som ble brukt da Israel salvet sine konger. Den mest kjente beretningen er da Samuel salvet David til konge i stedet for Saul og (iv) shofaren (eller hornet/basunen) som jødene benyttet ved høytidelige anledninger. Den ble benyttet blant annet under Rosh Hashanah som også kalles *"basunenes høytid."* Når den starter, skal det blåses to ganger i shofaren: den første for Toraen og den andre for Messias. Dette faktum kan være enda et signal om at Jesu fødsel fant sted i tiden rundt Løvhyttefesten. Noen hevder

også med tyngde at Jesus skal komme tilbake på sin fødselsdag, i måneden Tishri (om høsten). Uansett kommer det til å bli en voldsom lyd av shofarer (basuner) når Jesus kommer tilbake. Det står det mye om både i GT og NT.

6. Avslutning

Israel og jødene er i en svært vanskelig situasjon i våre dager. I praksis kan de kun stole på Gud, men det er ikke lite. Det faktum at landet og folket eksisterer, er et mektig bevis på at Gud holder sine løfter. Og det blir sagt fra sentrale politiske og åndelige ledere i Israel i disse dager: *"Våre beste allierte er de konservative evangeliske kristne."* Her bygges nå en allianse mellom jødene og en del kristne grupperinger. Her må vi være med og finne vår plass. Men det er en åndskamp og de som støtter Israel og jødene kommer til å bli stadig mer upopulære i verdens øyne. Men på et eller annet tidspunkt kommer dette til å snu 180 grader. I mellomtiden har vi de mange Guds løfter, for eksempel slik vi finner dem i 1 M 12,3 og Mat 25,31 ff.

Den messianske tidsalder nærmer seg, og den må vi ha fokus på, slik det står i Sak 8,23: *"Så sier Herren hærskaenes Gud: I de dager skal det skje at ti menn av hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i kappefiken til en jødisk mann og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere."* En god forberedelse for denne tidsalder er å studere Skriften med jødiske briller og være i stand til å ta konsekvensen av det Herren da vil vise oss.

Kilder:

* David Pawson - *The Seven Wonders of His Story*; Anchor Recordings Ltd, UK 2012

* David Stern - *The Complete Jewish Bible*; Jewish New Testament Publications, USA and Israel 1998

* David Stern - *Jewish New Testament Commentary*; Jewish New Testament Publications, USA and Israel, 1992. □

En forkynnelse som fører til frelse

AV EGON KATTNER

For et Guds barn må det alltid være en hjertesak at mennesker hører Guds ord og kommer til frelsende tro på Jesus. Men hvordan får vi forkynne det kristne budskapet på en slik måte at denne hjertesaken blir til virkelighet?

Evangeliets gjennomslagskraft

”For vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt.”

Slik sier Peter og Johannes som var opptatt av å forkynne frelsen i Jesus (Apg 4,20). Slik som det var på apostlenes tid, slik er det også i dag. Ønsket om å bringe frelsens budskap til mennesker er viktig for den kristne menighet. Det investeres mange timer, krefter og penger for at mennesker kan få høre evangeliets budskap til frelse. Lykkes vi så med oppgaven? Vi kan konstantere at det ennå finnes mange mennesker i vårt land som hører Jesus til. Forkynnelsen har hatt sin virkning. I generasjon etter generasjon har det vært mennesker som har tatt imot Jesus som sin Frelser og Herre. Guds ord har hatt gjennomslagskraft. Det er viktig at vi holder denne virkelighet fram for hverandre, så vi ikke mister motet i en tid hvor mange avviser det kristne budskapet, og hvor det også er mange som forlater troslivet. Det er alltid et betydelig antall mennesker som elsker Jesus og ønsker å leve sitt liv med ham. La oss hver dag glede oss over det og takke Gud for hans gjerning i hjertene.

En kurve som går nedover

Det er sant at den kristne menighet har krympet i antall de siste årtier, og det bør virke til ettertanke hos oss. Har vi skjøttet vårt kall på en god måte? Mange vil nok si at den kurven som går nedover i antall av troende i vårt land er et vitnesbyrd om at Guds folk har sviktet. Hører vi ikke for eks eksempel i Apostlenes gjerninger om mange omvendelser i den første kristne tiden, og at Herren hver dag la noen til

menigheten som ble frelst? Kan kirkehistorien ikke vise en lang rekke av vekkelsesperioder rundt om i verden? Og hva med mange meldinger vi får i vår tid fra Syd-Amerika, Afrika og Asia om mennesker som begeistret tar imot Jesus, så menigheten vokser, og det må bygges nye kirker for å få plass til alle?

Forenklingens fare

Det er ikke vanskelig å ramme en kristens samvittighet når det dreier seg om hans tjeneste. Hva har jeg egentlig fått utrette for Jesus? Hvorfor er det så lite frukter? Har jeg troens brann og nidkjærhet for sjelers frelse? Bruker jeg ikke altfor lite tid i bønn om vekkelse? Er jeg ikke en dårlig formidler av det kristne budskapet. Spørsmål som anklager meg, tårner seg lett opp. Vi er ikke tilfreds med oss selv, og vi skal da heller ikke slå oss til ro med tilstanden slik den er nå. Guds ord kaller oss til stadig å være på vakt og gjøre framgang i troens og tjenestens liv. Den kristne menighets ”tjenestetemperatur” skal være høy. Det er det ingen tvil om. Men det kan bli ødeleggende for vårt engasjement om vi setter likhetstegn mellom en høy tjenestetemperatur og mange nyomvendte. Så enkelt er det ikke. Da profeten Jonas endelig kom til rette med Herrens kall til ham og drog til Ninive og forkynte Guds ord, førte det til at mange ble omvendt. Av det kunne vi fristes til å tro at lydighet mot Herren er det samme som vekkelse. Men ser vi på livet til profeten Jeremia, forstår vi at sannheten er mye mer avansert. Ingen kan beskyldte ham for manglende nidkjærhet, men han virket i en åndelig meget mørk tid, og det var få som vendte om. Eller tenk på Noah som Skriften kaller for ”rettferdighetens forkynner.” I årevis forkynte han Guds ord mens de bygde arken, men bare åtte personer lot seg frelse. Og det var ikke fordi det manglet innsats fra Noahs side. Selv ikke verdens største predikant, Jesus,

fikk dratt alle inn i sitt rike gjennom sin forkyn- nelse. Da han engang hadde forkynt evangeliets ord om seg selv som livets brød, var det disipler som reagerte med å si at det var harde ord og ikke til å holde ut å høre på (Joh 6,60). Og mange forlot ham (v. 66).

Gi deg helt i arbeidet!

Det åndelige mørke var tett både på Noahs og Jeremia sin tid. Det fikk dem ikke til å la være. De lot seg ikke overvinne av mismot eller å gi opp. De virket under vanskelige kår for å utbre Guds ord til frelse og liv. De fokuserte ikke på tjenestens frukter eller mangel på frukt. De var opptatt av å følge Herren. Paulus opplevde både seier og nederlag i Ordets tjeneste, men samme hvordan det gikk, arbeidet han uforferdet videre. Det gjorde han fordi han visste noe helt avgjørende som han ga videre til menigheten i Korint med disse ord: *"Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren."* (1 Kor 15,58). At tjenesten er et slit, legger Paulus ikke skjul på. Men viktigst er det å holde fast på at det ikke er et forgjeves. Den som gir seg helt i arbeidet for Herren, skal vite at det aldri er forgjeves – i Herren!

Hva skal vi forkynne?

"Han skal tale ord til deg som du skal bli frelst ved, du og hele ditt hus." Slik ble det sagt til høvedsmannen Kornelius om den forkynnelse han kort tid etter skulle høre av apostelen Peters munn." (Apg 11,14). Det er ord som en kan bli frelst ved. Innholdet i Peters tale er kort samlet i Apg 10,43: *"Ham (Jesus) gir alle profetene det vitnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn."* Paulus sier: *"Vi forkynner Kristus korsfestet."* Ordet om korset skal være forkynnelsens sentrum (1 Kor 1,18- 23). Det ord er det frelseskraft i. Det må også vi være opptatt av å gi videre til mennesker i dag. Vi bestemmer ikke over resultatene. Vår oppgave er å stå til rådighet for Herren, som alene kan skape vekst. *"Forkynn Ordet! Vær*

rede i tide og utide. Overbevis, irttesett og trøst, med all tålmodighet og lære." (2 Tim 4,2). En kunne gjerne ha forventet at Paulus ville fortsette med å legge til: Så skal du se hvordan det ene menneske etter det andre kommer til omvendelse. Men han sier: *"For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem. De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til eventyr."* (v. 3-4). Uansett hvordan tilhørerne reagerer, så skal det forkynnes, i tide og utide. Og Paulus sin oppfordring til Ordets tjenere er verd å legge seg på sinne: *"Men vær du edru i alle ting. Lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste."* (v. 5). □

Årskontingenten

Ett år har gått, og vi ser fram mot et nytt nådeår fra Herren. Vi vet ikke hva det vil bringe til hver enkelt av oss, men Herren er god og hans miskunnhet varer til evig tid. Vi i redaksjonen vil først og fremst takke Herren for året som snart er omme.

Takk for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som snart er slutt. Vi håper dere setter pris på det og fortsatt ønsker å få det tilsendt. I dette nummeret finner du en giro- blankett. Den vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2016.

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/ektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynner.

Ludvig Hope [1871-1954]

Predikant og generalsekretær (1931-36) i Det norsk-lutherske Kinamisjonsforbund som etter 2. verdenskrigen byttet navn til Norsk Luthersk Misjonssamband. Hope regnes som en av det 20. århundrets mest sentrale kristenledere i Norge.

Axel Remme

Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige

bibelskole i Oslo 1955-1957. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjømannsmisjon (DISM). Klokker i Vennessla, Kristiansand. 1989-1997 generalsekretær i DISM. Nå frivillig forkynner.

Øivind Andersen [1905-1994]

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

Eivind Ydstebø

Født 1990 på Kvitsøy. Driver tømrerfirma. Medlem i BUR, Samemisjonen Stavanger Krets. Styremedlem i Kvitsøy ungdomslag. Ellers aktiv innen sang og musikk i bedehusland.

Jan Bygstad

Født 1952 i Oslo. Utdannet ved MF. Ordinert i 1980. 10 år kapellan i Bergen domkirke. Siden 1990 kapellan i Landås kirke, Bergen. Nå prest i DELK, Bergen

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonensforbundet og Dagen. Vært

med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Jon Olav Østhus

Født på Fogn (Finnøy kommune) i 1953. Siviløkonom fra Norges Handelshøyskole i 1979. Ledende stilling i et internasjonalt oljeserviceselskap.

Egon Kattner

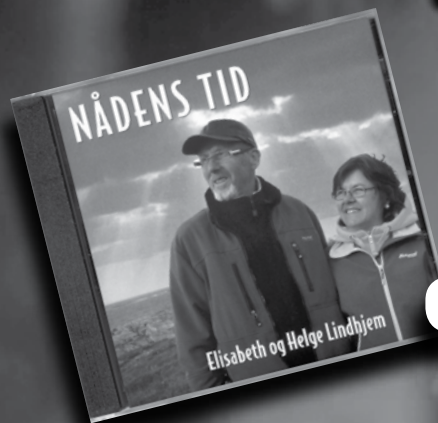
Født 1948 i Danmark. Cand. theol. Flere år bibelskolelærer på Luthersk Missions Højskole i Hillerød. Prest forskjellige steder i Den Danske Folkekirke. Har arbeidet på kristne friskoler som lærer og skoleleder. Arbeider nå som deltidsprest i København i Evangelisk Luthersk Missionsforening. Medstifter av Dansk Bibel-Institut i 1972. Har vært 33 år medlem av styret og de siste år som formann. Predikant i Luthersk Mission fra 1974.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	29. nov.	11.00	Arthur Salte
Onsdag	02. des.	19.30	Bibelgruppe. Romerbrevet
Søndag	06. des.	11.00	Olav Hermod Kydland
Søndag	13. des.	11.00	Otto Jakobsen. Nattverd
2016:			
Søndag	03. jan.	11.00	Oddvar Dahl
Onsdag	06. jan.	19.30	Bibelgruppe. Romerbrevet
Søndag	10. jan.	11.00	Gunnar Soppeland
Søndag	17. jan.	11.00	Samtale/bønnemøte
Søndag	24. jan.	11.00	Einar Sunde
Søndag	31. jan.	11.00	Erik Nordbø

Julegavetips

Nådens tid

CD med sang av
Elisabeth og Helge Lindhjem

Kr 170,-

Jeg er fri

CD med sang av brødrene
Olav, Torvald og Nårdin Kjetilstad

Kr 185,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Eller skriv til: Bibelsk Tros kassettjeneste, Postboks 116, 4311 Hommersåk

Englesongen

Av Gunvor Grødem

Sjå, nokre slitne arbeidsmenn
sat nattevakt for buskaper.
Så kvakk dei til av ljuset mildt;
ein Herrens engel kom så stilt.

Der stod dei, redde, - i ein glans,
eit ljus dei ikkje trudde fanst.
- Ver ikkje redde, sjå eg har
godt nytt frå himlens Gud og Far:

For første gong på denne jord
fekk nokon høyra slike ord!
Om fred på jord og frelse sann,
for alle folk i kvart eit land!

Det song i hjarta deira då
dei snakkast om å gå og sjå!
Til barnet glad dei gjekk avstad
og fann det slik som englen sa.

Og englesongen bar dei med
når dei til arbeids for med fred.
Og seinare gjekk englesong
frå sjel til sjel, ja gong på gong.

Fra "Nådens snøfall", Alpha Forlag 2012.

Melodier som kan brukes: "Ditt navn, O Jesus, lokker meg" eller "Min fremtidsdag er lys og lang."